

IZRAEL

Boží Země, Boží Lid

Izrael

Boží Země, Boží Lid

Vysoko na úbočí kopce stál stařec - Mojžíš. Izraelité pod kopcem stáli tiše a s napětím čekali, až znovu promluví. Byl to jeho lid, jeho ovce, které pásal už víc než čtyřicet let. Pouštním vzduchem se náhle jasně rozlehl jeho hlas:

„Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou ha tváří země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím“ **(5.Mojžíšova 7:6)**.

„Nikoliv proto, že byste byli početnější než kterýkoliv jiný lid“, připomněl jim. Množství pro Boha nikdy není důležité. Kvalita je u Boha vždycky důležitější než kvantita. „Ale protože vás Hospodin miluje“ pokračoval, „a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou ...“ **(verše 7-8)**.

A jak je miloval, i přes jejich vzpurného ducha, přes jejich touhu po Egyptě, ze kterého jim poručil odejít! Desetiletí, po která jedli manu, poslouchali Boha a putovali pouští, z nich učinila národ ojedinělý svými dějinami i posláním.

Vyvolený národ

Byl Mojžíš příliš velký snílek, byl příliš Izraelitou, aby dokázal pohlédnout na věc s odstupem, když o nich hovořil jako o „vyvoleném národě?“ Na to je jasná odpověď: Ne. O víc než tisíc let později, když tentýž vzpurný duch uvrhl Izraelity do babylonského zajetí, mohl stále ještě prorok Zacharjáš judskému lidu napsat:

„Toto praví Hospodin zástupů ... Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka...“
(Zacharjáš 2:12).

Nic neochraňujeme pečlivěji než svůj zrak; dotyk na zřítelnici způsobuje okamžitou bolest a prudkou reakci postiženého. To cítil Bůh, když byl utlačován národ, který miloval. Dokonce i o dalších 500 let později, když Židé zabili Božího Syna a odmítli evangelium, ptá se apoštol Pavel: „Zavrhl Bůh svůj lid? A důrazně odpovídá: „Naprosto ne! „Zůstávají Bohu milí pro své otce. Vždyť Boží dary a Jeho povolání jsou neodvolatelná“ **(Římanům 11:1,28,29).**

Jako otcova láska k marnotratnému synu v Ježíšově podobnosti, tak ani Boží láska k jeho národu se nikdy nezměnila, i když mu tento národ tak často způsoboval utrpení.

Dnes není snadné přijmout myšlenku, že Bůh má k izraelskému národu zvláštní vztah. Naše společnost je ovládána ideou rovnoprávnosti a stejné příležitosti pro všechny. Proč by si Bůh měl vyvolit jeden národ z množství národů světa?

Co je tak zvláštní na tom úzkém proužku země mezi kontinenty, na té zemi, kterou dnes nazýváme Izrael, že ji jak se zdá, Bůh tolik miluje? Na tuto otázku by se dalo jednoduše odpovědět takto: Bůh je Tvůrce, nemusí se nám tedy zodpovídat za to, co dělá. My Jeho dílo vidíme jen v rámci kratičkého časového úseku ve srovnání s věčností, v níž existuje a tvoří On. Musíme být ochotni dlouho čekat, chceme-li se dozvědět, proč činí jisté věci právě tak, jak je činí.

Boží plán

Jeto jako byste šli kolem staveniště nové radnice nebo kancelářské budovy. Když nahlédnete skrze otvor v plotě, nevidíte nic než bláto a díry, jeřáby a lešení, hlučnou činnost bez viditelného výsledku. Samozřejmě budete vědět, že všechno má nějaký cíl. Někde v kanceláři stavbyvedoucího leží rozložené plány a tabulky s termíny dokončení základů, zdí, střechy a vnitřních prací. Kdybyste se vyznali v technickém kreslení, mohli byste si prohlédnout plány a představit si konečný vzhled budovy či obdivovat krásu a praktičnost návrhu. Na první pohled náhodného kolemjdoucího, však nabudete dojmu, že městská rada zbůhdarma vyhazuje peníze.

Když se podíváme na Boží dílo, je to podobné. Nikdy nebudeme schopni prohlédnout si ho s odstupem, pokud nevstoupíme do Tvůrcovy kanceláře a neprohlédneme si plány. A tady by právě měla pomoci tato malá brožurka: otevřít před vámi velké Boží plány, jak je zachytila Bible. Bůh má soustavu plánů a pečlivě sestavený rozvrh s rozpisem činností. Stavba, kterou staví, se nazývá Boží království, a jednoho dne, až budou všechny fáze stavby dokončeny, odhalí nám zemi plnou krásy a milosti, obydlenou lidmi z celé naší historie, kteří Hospodina milovali a čekali na Něj. Ti spolu s Ježíšem jako králem budou pomáhat vládnout všem národům. Bude to věk míru, kdy se konečně naplní Boží vůle. Tehdy se izraelský národ projeví jako kostra té stavby, ony trámy a nosníky, na nichž jsou závislé všechny chodby a místnosti celé stavby.

Nahlédněme teď do Bible a podívejme se z Božího pohledu, co všechno se odehrálo za poslední 4000 let.

V předešlé pasáži jsme citovali z **11. kapitoly listu Římanům** ve které, Pavel říká, že Židé jsou milováni „**pro své otce**“. Židé za otce své rasy považují Abrahama z rodu Terachova. Abraham vyrostl ve městě zvaném Ur ležícím u řeky Eufrat na

území dnešního Iráku. Když se dožil věku, v němž lidé obyčejně odcházejí do důchodu, navštívil ho Hospodin a poručil mu, aby z Uru a z Chaldejské země odešel.

„Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.“ (**Genesis 12:1**).

Abraham - Otec národa

Bůh po něm žádal mnoho, ale Abraham, s pevnou, charakteristickou vírou v Hospodina, uposlechl, prodal všechn svůj majetek a vydal se na cestu, aniž zpočátku přesně věděl, kam vlastně jde. Po dlouhé cestě proti proudu Eufratu byl veden na západ a na jih, až došel k 200 mil dlouhému pruhu země, mezi Středoziemním a Mrtvým mořem, uprostřed hornatému, s pobřežními pláněmi na západě a Sinajskou pouští na jihu. Tehdy ještě nikdo nedovedl ocenit strategickou polohu budoucího Izraele na rozhraní tří kontinentů. Nikdo si také neuměl představit jeho krásu, kterou bude mít, až poušť rozkvetne jako růže. To všechno bylo skryto v šuplíku s Božími plány. Bůh Abrahamovi prostě slíbil:

„**Tuto zemi dám tvému potomstvu**“ (**Genesis 12:7**).

V tomto tvrzení bylo hodně ironie. Ačkoliv Abraham byl mnoho let šťastně ženat, k jeho velké lítosti, a lítosti jeho ženy Sáry neměli děti. A přece Bůh sliboval tu zemi jejich potomstvu! Bůh tento slib v průběhu let ještě několikrát zopakuje a utvrzuje své zaslíbení, ale Abraham a jeho žena putovali krajem se svým stanem dále, stále bez dětí a nebyli o nic víc jejími vlastníky než při příchodu.

Jedné noci se Abrahamovi naskytla příležitost blíže Božího posla vyzpovídat. „Já jsem Hospodin“, dozvěděl se právě, „já jsem tě vyvedl z Chaldejského Uru, abych ti dal do vlastnictví tuto zemi“. V tom okamžiku Abraham vyjevil své obavy. „Panovníku Hospodine, co mi chceš dát? Jsem stále bezdětný ... Panovníku Hospodine, otázal se, podle čeho poznám, že ji obdržím?“ (**Genesis 15:2,7, 8**).

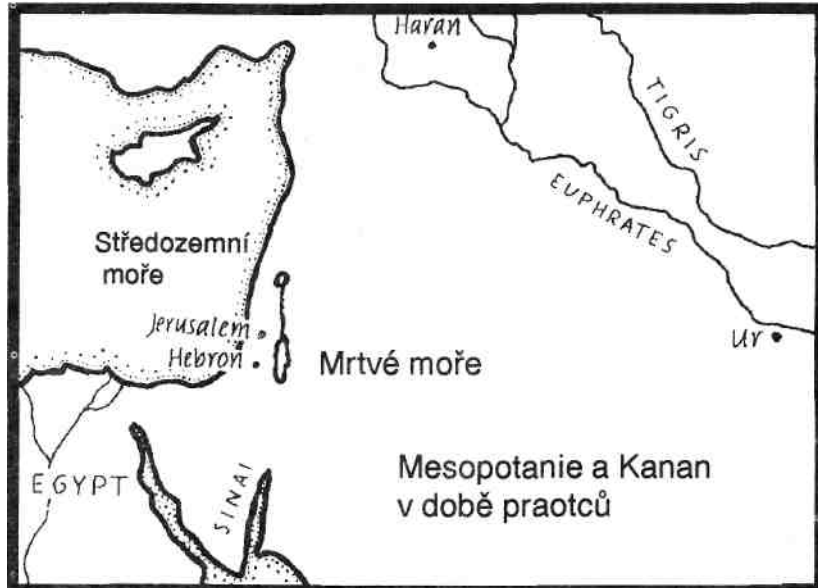
Aby potvrdil Hospodin svůj slib, uzavřel s Abrahamem smlouvu, podle zvyklostí tehdejší doby, zpečetěnou obětní krví.

Současně mu Bůh zjevil své plány „... tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta let. Avšak proti pronárodu, jemuž budou otročit, povedu při. Potom odejdou s veikým jměním ... Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, neboť dosud není dovršena míra Emorejcovy nepravosti“ (verše 13-16).

Izák, Jákob a dvanáct kmenů

Toto obdivuhodné proroctví ukazuje, jak podrobné jsou Boží plány a jak přesná je jeho znalost toho, co přijde. Všimněte si, jak dokonale se naplnila Boží slova. Abraham se stal otcem syna Izáka. Jeho vnuk Jákob měl dvanáct synů, jejich potomci tvoří dvanáct izraelských kmenů. A jak bylo předpovězeno, Izraelité se v období hladu přestěhovali na jih do Egypta. Jejich počet rostl a stali se faraónovými otroky. Mojžíš, kterým jsme náš příběh začali, dostal za úkol vyvést je z Egypta s otroctví. Poté co deset morových ran či jiných pohrom přimělo Egypt padnout na kolena, nastala noc, kdy Izraelité měli Egypt opustit. Egyptané se tak báli Boha Izraele, že svým bývalým otrokům dali všechno, co měli cenného, „...vyžádali si též od Egyptanů stříbrné a zlaté šperky a pláště... a oni jim vyhověli. Tak vyplenili Egypt.“ (Exodus 12: 35, 36) Zápis jen jakoby mimochodem, praví:

„Doba pobytu, kterou Izraelci v Egyptě strávili, byla čtyři sta třicet let“ (**verš 40**). Jen malá poznámka, která ukazuje, jak přesně se splnila každá nejmenší podrobnost proroctví: pobyt v cizí zemi; otroctví; nabytí jmění; 400 let. Všechno přesně tak, jak bylo předpovězeno.

**Abraham
Izák
Jákob
Ruben Lévi Isachar Dan Gád Josef
Simeon Juda Zabulon Neftalí Ašer Benjamin**

Ale proroctví mělo také morální důsledky. Bůh potrestal Egyptany za špatné zacházení s Izraelským lidem, osudovými morovými ranami. A konečné, Izraelité byli teď na cestě přesně do těch končin, kde Abraham rozložil svůj tábor. Ve čtyřech generacích, které mezitím prožily svůj život obsazováním země, bylo plno násilí a vyslovené nemorálnosti od původních obyvatelů. Amorité, obyvatelé země Kanaan, Palestiny, právě překročili v Božích očích hranice zločinnosti. Proto vysvětloval Mojžíš nedočkavým izraelitům:

„Přicházíš obsadit jejich zemi ne pro svou spravedlnost a přímou svého srdce. Hospodin, tvůj Bůh, vyhání před tebou tyto pronárody pro jejich zvlášť a proto, aby splnil, co přísahal Hospodin tvým otcům, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi“ (**S.Mojžíšova 9:5**).

Tento krátký úvod ukazuje, jak nesmírně složité je Boží řízení lidských záležitostí. Jako Tvůrce a udržovatel země má pod dohledem vzestup a pád národů a určuje ho podle jejich mravní úrovně. Poslal Izraelce do Egypta, aby tam prožili otroctví a utrpení a mohli potom lépe ocenit svobodu. Současně dal Amoritům po čtyřech generacích příležitost opustit cesty zla, které nastoupili jejich předkové, a teprve potom, když zklamali je nahradil Izraelity. Bůh jedná jak napsal apoštol Pavel: „Jak neproniknutelné jsou jeho soudy, a jak nevyzpytatelné jsou jeho cesty!“

Podívejme se teď na další část velkého Božího plánu s izraelským národem a izraelskou zemí.

Zaslíbení a hrozby

Na počátku cesty pouští přinesl Mojžíš Izraelitům Boží zákon. Tento velký Zákon židovského národa nejen zakázal zločin, ale vyzýval lidi, aby prokazovali svou lásku a úctu k chudým, cizincům, a dokonce svým nepřátelům. Na svazích Sinaje spojil svůj lid s Bohem velkou smlouvou zpečetěnou podobně jako v případě Abrahamově, krví obětí, v níž se Izraelité zavazují dodržovat Boží přikázání. Bůh jim zato slibuje dlouhý a šťastný život v zemi, kterou jim chce dát. Avšak jen za určitých podmínek. Mohou být majiteli země pokud budou poslušní. Pokud ji jako Amorité znesvětili krví a barbarským chováním, bude jim odebrána.

Tím se dostáváme k dalšímu významnému proroctví týkajícímu se Izraele, v němž Mojžíš předvídá jeho dějiny na stovky, ba dokonce tisíce let dopředu. Aby utvrdil Svoji smlouvu s lidem Izraele, vyslovil Bůh řadu požehnání a hrozeb, které měly být nahlas recitovány a zapisovány pro každého, kdo by vstoupil do země. Najdeme je v **28. kapitole, 5. kniha Mojžíšova**. Prvních 14 veršů se týká zaslíbení poslušným.

Zbytek této dlouhé kapitoly je věnován trestům, které Bůh sešle, když se lid zpronevěří svému slibu, který dal Bohu. Tyto tresty budou nabývat na síle s mírou provinění.

Nejprve upadne jejich hospodářství. Pak nebude pršet a úroda uschne. Jejich nepřítel je porazí a cizí králové budou nad nimi vládnout. Tlak bude narůstat, cizí národy je budou napadat, obsazovat a brát je do otroctví.

Nakonec, varoval Mojžíš, „Hospodin tě rozptýlí do všech národů od jednoho konce země do druhého.... Mezi těmi pronárody nebudeš mít klidu, a ani tvá noha si neodpočine... v noci i ve dne se budeš chvět strachem a nebudeš jist svým životem“ (**verše 64-66**). Tato kapitola, verš po verši popisuje vzrůstající katastrofu.

Nejzajímavější na tom je, že se to všechno do písmene splnilo. Po čtyřiceti letech putování, převzali Izraelité zem Amoritů. Za vlády Soudců, která trvala 500 let, pokračuje dobývání země a dosáhli vrcholu moci a prosperity v době prvních králů, Davida a Šalomouna. Jejich oddanost Bohu a poslušnost Jeho Zákona přinesla požehnání, která jim slíbil Mojžíš. Potom se však pomalu začali od Boha odvracet. Od okolních národů se naučili uctívat cizí bohy. Navenek zachovával i zdání zbožnosti dodržováním svátků a zvířecích obětí, které vyžadoval Zákon, ale přestali se starat o chudé a utlačované. Nevyhnutelně tedy musejí přijít trest. Jejich území začaly překračovat okolní národy, jako byli Syřané a Edomité. Mocní Asyřané překročili Eufrat, podmanili si Izraelity a deset z dvanácti izraelských kmenů prodali do otroctví.

Bůh měl se svým lidem nesmírnou trpělivost. Prostřednictvím proroků, velkých mužů jako byli Izajáš, Jeremjáš a Ezechiel, mu neustále připomínal, že porušuje svůj slib dodržovat Jeho Zákon. „Omyjte se“, prosil Izajáš, „očistěte se, odkliděte mi své zlé skutky z očí, přestaňte páchat zlo“ (**Izajáš 1:16**). Ale jeho slova nenašla žádnou odezvu.

Nakonec, asi okolo roku 587 před Kristem, obsadili Jeruzalém Babyloňané a odvěkli všechny kromě nejubožejších Židů. Zem tak zůstala na 70 let téměř prázdná. Poté

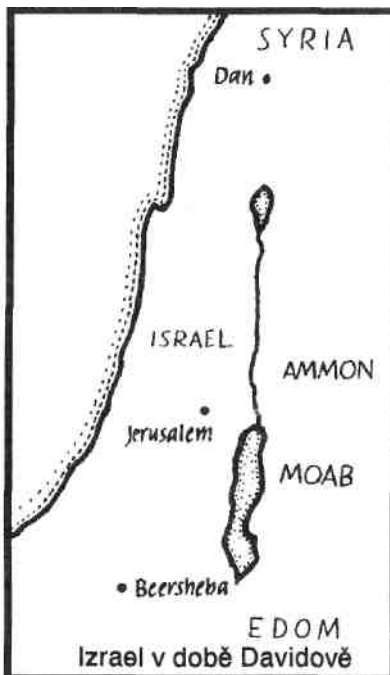
bylo části Židů dovoleno z Babylonu se vrátit. Ti navázali nit dějin svého národa, ale neměli krále a stali se pro změnu postupně poddanými Peršanů, Řeků a Římanů. Do tohoto utlačovaného židovského světa se narodil Ježíš Nazaretský.

Syn Davidův

Narození Ježíše, bylo nejsilnějším Božím upozorněním svému národu. V podobenství o vinici přirovnal Ježíš izraelský lid k nájemcům vinice. Když Bůh, majitel vinice, poslal své sluhy, proroky, aby vybrali nájemné, natloukli jim a zahnali je pryč. „Tu řekl pán vinice: Co mám dělat? Pošlu svého milovaného syna, na kterého snad budou mít ohled.... A vyvlekli ho ven z vinice a zabilí“ (**Lukáš 20:13-15**).

Ježíš příliš dobře věděl, co ho čeká. Věděl také, že se na hlavy jeho posluchačů brzy snese Boží hněv. „Dovršte tedy činy svých otců!“ (**Matouš 23:32**). Podobně jako před nimi Amorité, i izraelský národ pomalu plnil pohár svých zlých skutků. Vinici dostanou jiní!

Třicet let po Ježíšově ukřižování se Židé vzbouřili proti Římu. Silná armáda napadla a dobyla Jeruzalém, jeho ulice pokryla mrtvými a zničila jeho chrám.

Za dalších 60 let zpečetila osud židovského národa další vzpoura. (132 roků po ukřižování Stovky tisíců Židů byly prodány do otroctví a rozšířily už tak početné řady Izraelců žijících v různých římských provinciích i mimo ně. Izraelité se podle Mojžíšovy předpovědi stali putujícím národem, jehož příslušníky bylo možno najít téměř v každém koutu světa, zlořečené, zavržené, pronásledované a prchající od města k městu. Po mnoho století, jak jim bylo předpovězeno, si jejich nohy neodpočaly.

Boží záměr v Jeho Synu

Zabití Božího syna bylo vrcholem vzpoury Vyvoleného národa. Ale i tento zločin byl předvídan v Božím plánu. Když apoštol Petr hovořil k Židům šest týdnů po oné události, tvrdil, že „Bůh předem rozhodl, aby byl Ježíš vydán“ (**Skutky 2:23**).

Skutečně prorok **Izajáš** v srdcervoucí **53. kapitole** už dávno předem předvídá Ježíšovo utrpení:

„Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi...“ (**verš 3**).

Můžete se ptát, proč Bůh dopustil, aby Jeho jediný syn zemřel tak strašnou

**Římané
odnášející
sedmi
ramenný
svícen a
jiné z
chrámu
v Jeruzaléme**

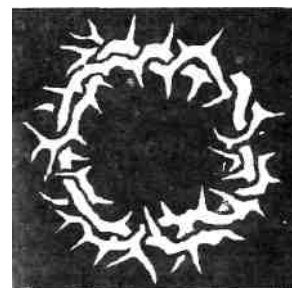

smrtí. Odpověď není jednoduchá, ale je to ústřední bod Božího plánu záchrany člověka od jeho hříchu. Na oné hoře u Jeruzaléma, postavil Bůh sebezapření, milost a lásku Ježíšovu, tváří v tvář lidským neřestem, pýše, závidosti a krutosti, které jsou v našich srdcích a které Bible nazývá hříchy. Tři dny se zdálo, že hřích triumfuje. Ale Ježíš, který byl bez hříchu, vstal z mrtvých a zlomil moc smrti nad těmi, kdo v něj uvěřili. „Byl proklán pro naši nevěrnost“, pokračuje Izajáš, „a jeho jizvami jsme uzdraveni“ (**verš 5**). Takže, když se ti Židé, ve kterých se ozvalo svědomí a kteří si uvědomili, že zabili Božího Syna, o letnicích ptali Petra, co mají dělat, vysvětlil jim, že zmrtvýchvstalý Kristus se stal obětí, která může smazat jejich hříchy:

„Čiňte pokání a nechtě se pokřtít, každý z vás, ve jménu Ježíše Krista na odpuštění vašich hříchů.“ Okamžitá odezva byla fantastická. Tři tisíce Židů se nechaly pokřtít. Ale časem bylo zřejmé, že většina Božího lidu zůstala nepřesvědčena. Jejich hrdost na to, že pocházejí z Abrahama, je zaslepila, takže neviděli nutnost víry, která z Abrahama učinila „Božího přítele“.

„Zavrhl Bůh svůj lid?“

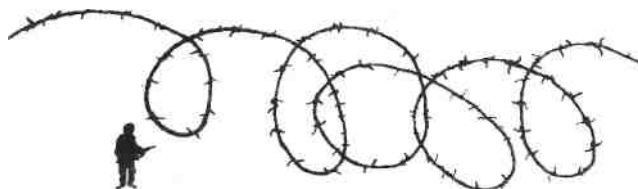
Toto odmítnutí evangelia, po němž byli Židé nakonec rozptýleni do celého světa, by nás mohlo vést k závěru, že Bůh se svým lidem skoncoval. Pavel se touto otázkou zabývá v 11. kapitole listu Římanům: „Bůh nezavrhl svůj lid, který si předem vyhlédl“, píše Pavel (**verš 2**). I když se Izraelité jako národ obrátili k Bohu zády, existovali vřdycky jednotlivci, kteří zareagovali, jako třeba ti, kdo naslouchali Petrovi o letnicích. A to rozhodlo. Jak učil Mojžíš, množství pro Boha nic neznamená. Kvalita je důležitější než kvantita. „A tak i nyní je tu zbytek lidu vyvolený z milosti...“ pokračuje Pavel (**verš 5**). Neznamená to pokažení Božího plánu. Rozptýlení izraelského národa prostě znamená začátek nové etapy.

Jak židovská politická organizace klopýtala ke svému konci, dosah evangelia se značně rozšířil: poprvé byli k poznání věčného Boha přizváni i pohané. Nejnadšenějším a nejenergičtějším hlasatelem víry pohanům se stal Pavel:

„Vám Židům mělo být slovo Boží zvěstováno nejprve. Protože je odmítáte, a tak sami sebe odsuzujete ke ztrátě věčného života, obrácíme se k pohanům“ (**Skutky 13:46**).

Pohané byli všichni kromě Izraelců. Práce apoštolů a šíření Písma otevřelo lidem jako jsme my, cestu k poznání Boha.

Můžeme se stát vyvoleným lidem těšíc se tímž zaslíbením a téže otcovské péčí jako Abraham a jeho potomci. „Není už rozdíl mezi Židem a pohanem“, napsal Pavel Galatským, „**Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil**“ (**Galatským 3:28, 29**).

„Kdysi jste vůbec nebyli lid ...“, dodává Petr podle Ozeášova proroctví, „nyní však jste lid Boží; pro vás nebylo slitování, ale nyní jste došli slitování“ (**1. Petřův 2: 10**).

V11. kapitole listu Římanům přirovnává Pavel Izrael k olivovníku, který nenese žádné ovoce. Bůh vyřezal neplodné větve a nahradil je planými výhonky, které narouboval do starého kmene. Pád Izraele se stal příležitostí pro pohany.

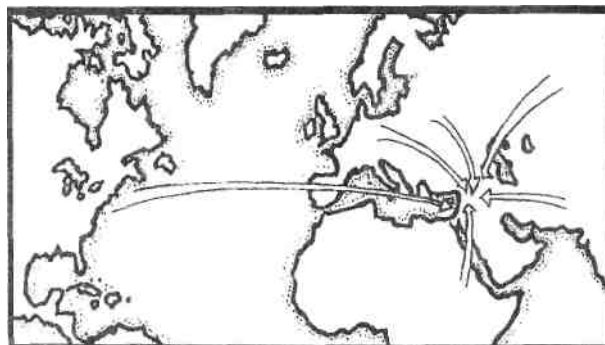
Je třeba zdůraznit, že u Izraelitů stejně jako u pohanů je přijetí evangelia stále ještě otázkou jednotlivců. Pořád platí stejný princip. Apoštol Jakub to jasně vyjadřuje, když popisuje povolání prvních pohanů, Kornelia a jeho rodiny:

„Bůh poprvé projevils pohanům svou milost a povolal si z nich svůj lid“ (**Skutky 15:14**). Vždycky to budou jen někteří, kdo budou „vyvoleni“ podle svého přístupu na výzvu k pokání. Bůh i dnes povolává toho, kdo v něj věří a poslouchá ho, stejně jako za časů Abrahama.

Tato nová etapa Božího plánu, povolání pohanů, probíhá už téměř dva tisíce let, stejně dlouho, jako trvala pro Izrael. Teď je čas pokročit a podívat se, zda Bible odhaluje i další fáze Božího plánu týkající se naší budoucnosti.

Návrat izraelského národa

Na půdě university v Tel Avivu se nachází pozoruhodné muzeum Beth Hatuphuthsoth ‚Dům rozptýlení‘. Je to krásná nová budova plná posledních novinek v oblasti audiovizuálních pomůcek. Cílem muzea je ukázat dnešním mladým Židům, jaksi jejich otcové uchovali svou víru a kulturu i po staletích putování světem, jak si zachovali čistotu rasy a jak se nakonec vrátili do země svých snů. V temném sále kruhového tvaru paprsky světla promítají na zaoblený strop nad hlavami návštěvníků s mapou světa drobné hvězdičky označující známé židovské komunity od doby asyrské, babylonské a římské až do současnosti. Židé přišli během té doby prakticky do každé země světa. Čím později, tím víc se hvězdičky ustrašeně pohybují, jak pronásledovaní Židé prchali z jedné země do druhé. Francie, Německo, Španělsko, Polsko, Velká Británie - světla zachycují každý akt hrůzy. Někdy některá světla zhasnou, když na tom místě židovská komunita vymřela. Pak se překvapivě všechny malé body začnou stahovat do Izraele, neboť ve dvacátém století nastává období Návratu. Celá galerie muzea Beth Hatuphuthsoth jsou věnovány židovským komunitám v jednotlivých zemích - je tam k vidění pagodovitá synagoga, model pekingské, rekonstrukce židovské svatby na Ukrajině, židovský rabín prosící o milost jezuitského kněze - inkvizitora. Snad nejpůsobivější je exponát z ohnivých písmen tvořících poslední slova Židů tváří v tvář smrti za německého holocaustu.

Návrat Židů ze zemí jejich vyhnanství

Výstava nabývá na spádu a působivosti zejména ke konci, který se týká radostných etap Návratu. Všechno je pečlivě zaznamenáno. Nejprve se objeví myšlenky o národním domově zapsané Weismannem ještě za carského Ruska, pak je zmíněna publikace Herzlova Židovského státu v roce 1896 a sionistický kongres v roce 1897. Pak následuje zdoluhavá, namáhavá snaha o první osídlení Palestiny ovládané Turky. Po první světové válce umožňuje britský mandát návrat stále většímu počtu Židů. Konečně hitlerovská agónie vytváří v Evropě nesnesitelný tlak a vede k řetězu událostí vrcholících v roce 1948 založením státu Izrael.

Od té vzrušující doby neuplynul ani den, ve kterém by se v novinách neobjevila šminka o tomto maličkém státě, který není větší než Wales v Británii, jehož počet obyvatel se rovná pouhým dvěma třetinám obyvatelstva Londýna a který přesto hraje rozhodující roli ve světovém politickém dění. Suezská krize v roce 1956, Šestidenní válka v roce 1967, Yom Kipurské bitvy v říjnu 1973, napadení Libanonu v roce 1984 - ať už odsuzujete či obdivujete smělost Izraelitů, musíte uznat, že si vytvořili nového, živého národního ducha, který odporuje všem zákonům dějin.

Dzraelský stát bude otevřen pro emigraci Židům ze všech států světa a bude usilovat o vývoj životních podmínek v zemi, k užitku všech obyvatel. Život zde bude založen na základech svobody, spravedlivosti a míru tak, jak prorokovali izraelské proroci.

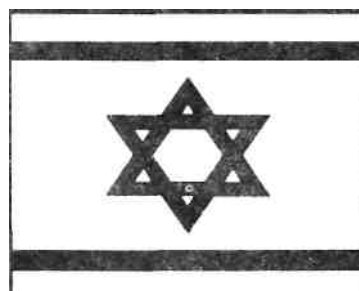
Z prohlášení nezávislosti Izraele, 14. května 1948

Ještě nikdy nebyl žádný národ takto systematicky vyháněn ze své země, aby přežil 25. století vykořevení a vrátil se zpět k životu na svém starověkém území s takovou vitalitou.

Znak izraelského státu: sedmiramennýsvícen mezi olivovými Ratolestmi

Vlajka státu Izrael

Vnucuje se otázka: co to všechno znamená? Je to nějaká neuvěřitelná shoda okolností, že Boží lid přežil, když tolik jiných národů zaniklo? Na to existuje jasná odpověď. Když se podíváme na samý konec seznamu zaslíbení a trestů v biblické knize Deuteronomium, najdeme tam tato významná Mojžíšova slova:

„Když na tebe toto všechno přijde, požehnání i zlořečení, jež jsem ti předložil, a ty si to vezmeš k srdci, kdekoliv budeš ve všech pronároděch, do kterých tě zapudí Hospodin, tvůj Bůh, a navrátíš se k Hospodinu, svému Bohu, ... změní Hospodin, tvůj Bůh, tvůj úděl, slituje se nad tebou a shromáždí tě zase ze všech národů, kam tě Hospodin, tvůj Bůh, rozptýlil. Kdybys byl zapuzen až na kraj světa, Hospodin, tvůj Bůh, tě odtud shromáždí a vezme tě odtamtud. Hospodin, tvůj Bůh, tě uvede do země, kterou obsadili tvoji otcové, a ty ji znovu obsadíš“ (**Deuteronomium 30:1-5**). Návrat Židů do jejich země není historická náhoda. Je to úmyslný čin milujícího, milosrdného Boha.

Stejně jasně to vyjadřuje **Jeremjáš**: „Já budu s tebou, je výrok Hospodinův, a zachráním tě. Učiním konec všem pronárodům, mezi něž jsem tě rozprášil, ale tobě konec neučiním“ (**30:11**). Jak pravdivá jsou tato slova! Asyřané, Babyloňané a Římané, kteří rozprášili izraelský národ, zmizeli z povrchu zemského, ale Židé přežili. „Miloval jsem tě odvěkou láskou“, pokračuje prorok, „proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství...“ (**Jeremjáš 31:3**).

Nebo **Ezechiel**: „Vezmu vás s pronárodů, shromáždím vás ze všech zemí a přivedu vás do vaší země. Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni, očistím vás ode všech vašich nečistot a ode všech vašich hnusných model. A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha ... Pak budete sídlit v zemi, kterou jsem dal vašim otcům“ (**Ezechiel 36:24-26, 28**).

A tak bychom mohli pokračovat. Ve Starém Zákoně je plno podobných proroctví a každé z nich popisuje aspekty Návratu, kterých jsme nyní svědky. Není pochyb, že to je dílo Boží.

A teď si položíme otázku: Proč chce Bůh, aby se Židé vrátili do své prastaré domoviny? K čemu to povede? Odpověď na tuto otázku je vrcholem celého dramatu: je ío příchod Božího království! Než se usmějete nad touto myšlenkou, poslechněte si znovu, co archanděl Gabriel řekl Marii, budoucí matce Ježíšově: „Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Navěky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce“ (**Lukáš 1:32, 33**). Vládl Ježíš Židům, když poprvé přišel na svět? Odpověď je ‚Ne.‘ „Nemáme jiného krále než císaře“, křičeli tehdy. Odmítli ho a ukřižovali.

Ale Ježíš vstal z mrtvých k věčnému životu. Král, který má vládnout věčně, musí být nesmrtelný! Toto Gabrielovo proroctví vyžaduje, aby se nesmrtelný Ježíš vrátil do Jeruzaléma, kde byl trůn Davidův, a vládl zemi obývané Židy. Ještě před sto lety by to nebylo možné. Židé byli ještě rozptýleni a Svaté zemi vládli Turci. Dnes v zemi žijí téměř čtyři miliony Židů (a jiných etnických skupin), a Jeruzalém je znovu hlavní město Izraele. Uvědomte si znovu, co slíbil Ježíš svým apoštolům: „Já vám udělují království, jako je můj Otec udělil mně, a abyste v mém království jedli a pili u mého stolu; usednete na trůnech a budete soudit dvanáct pokolení Izraele“ (**Lukáš 22:20-30**).

Kvůli tomuto jasnému, prostému zaslíbení, kterého se Petrovi, Jakubovi, Janovi a ostatním dostalo, musejí být vzkříšeni, protože žádný z nich za svého života Izraeli nevládl. Musí také existovat Izrael, kterému by společně s Ježíšem mohli vládnout.

Toto všechno je dnes docela dobře možné. Izraelský národ přežil a Bůh ho znovu přivedl do jeho země, aby tak připravil příchod Božího království. Není naprosto žádných pochyb o tom, že se Ježíš vrátí osobně z nebe na zem a odmění ty, kdo ho podobně jako apoštolové věrně následovali. Ježíš to jasně naznačuje v podobenství o muži vznešeného rodu, který se vydal do daleké země, aby si odtud přinesl královskou hodnost (**Lukáš 19:11-27**). Během jeho nepřítomnosti se mu o jeho obchodní zájmy měli starat jeho služebníci. Občané ho však nenáviděli a poslali za ním poselstvo, aby vyřídilo: „Nechceme tohoto člověka za krále“. Ježíš podle Lukáše vyprávěl toto podobenství proto, že „byl blízko Jeruzaléma, a oni se domnívali, že království Boží se má zjevit ihned“ (**verš 11**). V Jeruzalémě stál trůn Davidův. Učedníci věřili, že Ježíš je král, a mysleli si, že bude vládnout okamžitě a na tom místě.

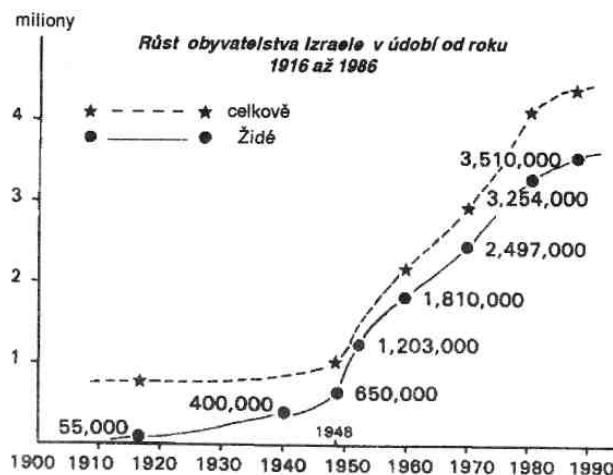

znak sjednocenného
Jeruzaléma

Avšak doba ještě neuzrála. Ježíš napřed musel trpět za hříchy lidstva, vstát z mrtvých a na dlouhých 19. století se vrátit k svému Otci. Ježíš sám je onen muž vznešeného rodu, a nebesa jsou onou dalekou zemí. Židé, kteří byli považováni za jeho lid, ho odmítli, stejně jako se o tom praví v podobenství. Ale podívejme se, jak podobenství končí. Když se vznešený muž vrátil jako král, dal si předvolat své služebníky, aby se přesvědčil, jak spravovali jeho majetek. Věrné a pilné služebníky odměnil váženým postavením - svěřil jim do vlády pět nebo deset měst, podle jejich schopností. Jeho nepřátelé pak byli pobiti. Čas návratu vznešeného muže je už velmi blízko. Musíme se připravit na to, že nás předvolá, abychom mu složili účty.

Pohled do budoucnosti

Zatím jsme sledovali Boží plán systematicky až do dvacátého století. Dovoluje nám Bible nadzvednout oponu a pohlédnout dopředu na události, ke kterým dojde, až království Boží začne nahrazovat dnešní svět? Ano, jistěže. Problém je, že je tu mnoho proroctví, která je třeba skloubit dohromady. Je to jako sestavování velké skládanky, jejíž vnější obrysy jsou jasné, ale všechny vnitřní detaily ještě přesně nezapadají na svá místa. Především je jasné, že sami Židé musí prožít duchovní obnovu, než se Ježíš bude moci stát jejich králem. Je smutným faktem, že jejich oddanost Bohu, která charakterizovala období jejich rozptýlení a pronásledování byla teď, po jejich návratu, mnohými opuštěna. Jejich srdce se musí podstatně změnit,

aby se opravdu mohli stát Božím lidem. Lze se o tom dočíst v nádherné pasáži z Ezechiela, v níž hovoří o Návratu: „Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni: očištím vás ode všech vašich nečistot...“ (**Ezechiel 36:25**).

Malachiáš píše o proroku Eliášovi, který bude poslán podobně jako Jan Křtitel „dříve než přijde ten veliký a hrozný den Hospodinův“, aby připravil Boží lid na Kristův příchod (**3:23**).

Je jisté, že na tuto zprávu zareaguje jen menšina lidí, stejně jako tomu bylo v prvním století. Pro většinu ten den přijde „hořící jako pec, a všichni opovázlivci i všichni, kdo páchají svévolnosti, se stanou strništěm. A ten přicházející den je sežehne ...“ (**Malachiáš 3:19**).

Katastrofa, která má očistit Židy žijící v Izraeli, bude mohutná invaze armády mnoha národů, které se spojí k útoku a dobudou Jeruzalém, ten drahokam na koruně Izraele. Toto téma se vrací na mnoha místech. Přečteme si **Zacharjáš 14:2** – „Shromáždím k Jeruzalému do boje všechny národy. Město bude dobyto, domy vypleněny...“. „Shromáždím všechny pronárody, svedu je do Doliny Jóšafatu - (Hospodin bude soudit)(u Jeruzaléma)“, dodává **Jóel (4:2)**. Vyjdeš se svého místa, říká Ezechiel Gógovi, velkoknížeti Mešek a Túbalu (starověká jména pro Rusko), „vyjdeš ze svého místa, z nejzazšího severu, ty i mnoho národů s tebou ... Potáhneš na Izraele, můj lid, a pokryješ zemi jako mrak“ (**Ezechiel 38:14-16**). Tato invaze není namířena jen proti Izraeli, ale do jisté míry také proti samotnému Bohu a Jeho Synu.

Předpověď Ruského útoku na Izrael.
Převzato z *The Daily Express* dne 26. listopadu 1956 v době Suezské krize

„Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a jeho pomazanému: Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme“ (**Žalm 2:2-3**). Bude to pro Izrael černý den, jeho města budou dobyta, lidé odvedeni do zajetí a ve velkém množství zabijeni. Ale výsledek je jasný. V té těžké době se Ježíš znovu zjeví svému lidu jako jeho Spasitel. Přinese jim nejen úlevu a ochranu před nepřáteli, ale hlavně odpuštění jejich hříchů. „Budou vzhlížet k tomu, kterého probodli“, píše Zacharjáš. „Budou nad ním naříkat, jako se nařiká nad smrtí jednorozenceho... Voněň den vytryskne pro dům Davidův i pro obyvatele Jeruzaléma pramen k obmytí hříchu a nečistoty“ (**12:10, 13:1**).

„Přijde ze Sióna vysvoboditel“, cituje Pavel Starý Zákon, „odvrátí od Jáкова bezbožnost ...“ (**Římanům 11:26**).

Způsob zničení nepřátel Jeruzaléma je neortodoxní, ale velmi účinný. Zemí budou otrásat mohutná zemětřesení, která roztrhnou Olivovou horu, a nadpřirozený oheň

stráví zástupy na otevřeném prostranství. „Od Hospodina zástupů bude město postiženo krupobitím a zemětřesením a mocným burácením, vichrem a smrští a plamenem šířícího ohně. A bude to jako sen, jako noční vidění: shluk všech pronárodů, které vytáhly do boje proti Arieli (Jeruzalém)...“ (**Izajáš 29:6-7**).

Ezechiel tvrdí, že bude trvat sedm měsíců, než budou pohřbeni mrtví (**Ezechiel 39:11-16**).

Tento sled událostí bere dech. Až okolnosti přinutí Židy k poznání, jak daleko se vzdálili od Boha, pak se k Němu vrátí a naleznou mír a odpuštění. Začíná velký Exodus ze všech národů světa, dva mohutné proudy Židů se vracejí ze severu a z jihu. „Budou se na mě rozpomínat v dalekých krajích, zůstanou naživu i se svými syny a opět se navrátí. Přivedu je zpět z egyptské země, shromáždím je z Asýrie“, píše slova Hospodinova Zacharjáš (**10:9-10**).

„Povznese korouhev k pronárodům“, dodává Izajáš, „...a posbírá rozehnané z Izraele a rozplýlené Judejce shromáždí ze čtyř stran země“ (**11:12**).

Podobně jako při původním Exodu bude národ očištěn od rebelů. Ti, kdo cestu dokončí se v Izraeli spojí se svými soukmenovci, kteří přežili severní invazi. Pokorní Izraelci se pak stanou jádrem mocné říše, které bude vládnout král Ježíš, jehož vláda přinese mír a radost všem národům světa. „V onen čas“, těší se Jeremjáš, nazvou Jeruzalém Hospodinovým trůnem a shromáždí se v něm ke jménu Hospodina v Jeruzalémě všechny národy“ (**3:17**).

„Ze Siónu vyjede zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. On bude soudit mnohé národy“ (Micheáš 4:2-3). „Bude soudit nuzné spravedlivě... dechem svých rtů usmrtí svévolníka ... Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře“ (**Izajáš 11:4-9**).

Proměna pouště

Tehdy konečně nastane vyvrcholení Božího plánu. Po tisíciletích přípravy budou obyvatelé Království sjednoceni! Pomocníci Krále budou ti věrní učedníci ze všech dob, kteří spolu s apoštoly vstanou z mrtvých, aby vládli s Králem. Jejich poddaní budou obyvatelé obnoveného Izraele a národy světa, které se budou podílet na jejich štěstí. Teď konečně bude jasné, proč si Bůh zvolil právě ten nepatrný proužek půdy, neboť tato malá země na rozhraní kontinentů bude hlavním sídlem Ježíšovy vlády. Nyní se naplní sliby dané Abrahamovi týkající se jeho potomků - sliby dané velmi dávno, ale přesto dobře uložené v paměti Abrahamova Boha.

Jak Ježíš přinese úlevu utlačovaným a naučí lidi na celém světě navzájem se milovat, začne zem naplňovat požehnání, které Bůh kdysi slíbil. Poušť se změnív pole a lesy, aby nasýtila hladové. „Země bude oplývat obilím, jež se bude vlnit i po vrcholech hor...“, zpívá žalmista (**72:16**). Ano, dokonce i vrcholy hor, pusté následkem zanedbání a vyčerpání chamtivým člověkem, dají bohatou úrodu. Bůh je štědrý. „...Dny mého lidu budou jako dny stromu. Co svými rukama vytvoří, to moji vyvolení sami spotřebují“ (**Izajáš 65:22**).

Je to nádherná budoucnost, na které se budou podílet všichni! Jaká to bude krása vidět zemi bez nekonečných válek a násilí, bez nemoci a slz, bez utrpení!

„Tvoje oči uzří krále v jeho kráse“, slibuje Izajáš, „Tvé oči spatří Jeruzalém, nivu poklidnou...“ (**Izajáš 33:17,20**).

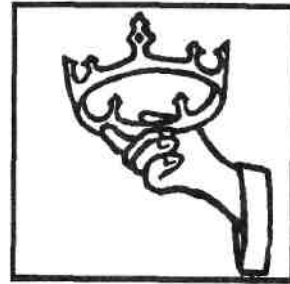
„Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí. Přijdou na Sión s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. Dojdou veselí a radosti, na útěk se dají starosti a nářek“ (**35:10**).

„Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let“ napsal Jan v knize Zjevení (**20:6**).

Po celou tu dobu bude na zemi vládnout Ježíš a jeho nesmrtelní pomocníci. „Musí totiž kralovat, dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt“, píše apoštol (**1.Korintským 15:25-26**).

I když v tomto království budou potlačeny nemoci a hladovění, bude existovat smrt, dokud nebude z lidských srdcí úplně vykořeněn hřích, její prvotní příčina. A ti, kdo se dožijí tohoto slavného konce a toho, co přijde po něm, budou navždy jedno s Bohem a Jeho Synem.

Toto království, o kterém hovoří Bible, je teprve za dveřmi, ale Bůh nás už teď zve, abychom ho byli účastni. Během uplynulých 2 000 let byli povoláni lidé, kteří se měli na toto Království připravovat. Náš podíl na výhodách tohoto Království nezávisí na rase. Nemusíme být Židé, abychom na ně měli právo. Potřebujeme jen Abrahamovu víru a ochotu poslouchat. V jednom ze svých podoběnství hovořil Ježíš o Božím království jako o svatební hostině, na kterou byli pozváni i lidé z ulic a nároží. Jaká by to byla čest, kdybychom dostali poštou pozvánku na večeři s naším pozemským panovníkem nebo presidentem. Faktem je, že jsme byli pozváni na něco mnohem významějšího. Bible je naše pozvánka ke společnému hodovnímu stolu s Ježíšem, králem Božího království. Když jsme pozváni na svatbu, obvykle jdeme a koupíme si na to nové šaty. V tomto případě můžeme dostat svatební šaty přímo od hostitele, a zadarmo. Ježíšova vlastní krev je šat, který zahalí naše hříchy, jen si ho musíme obléknout při křtu, abychom byli čistí a směli stanout před Bohem. „Nebot vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli“, napsal Pavel (**Galatským 3:27**).

Budoucí království

„Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (**Galatským 3:29**).

Představte si: moci se tak těšit už dnes téže milosti, kterou Bůh ukáže Izraeli v Jeho Království! A až nastane, být dědici Abrahamovy země, obnovené ve vší kráse, a spoludědici Davidova trůnu a světa, kde všichni žijí v míru!

Ale nejprve jedno varování.

Ježíšův příchod přinese také Den soudu, kdy Kristus král bude zkoumat srdce pohanů i Židů.

Na ten den se musíme připravit.

„Zjeví se spravedlivý Boží soud“, varuje Pavel a pokračuje:

„Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný.

Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest“ (**Římanům 2:5-8**).

Sláva, čest, nesmrtelnost - to všechno může, v království Božím, být naše. Ve svém posledním dopise popisuje Pavel tuto velkou odměnu jako:

„... vavříin spravedlnosti, který mi dá voněn den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí Jeho příchod“ (**2Timoteovi 4:8**).

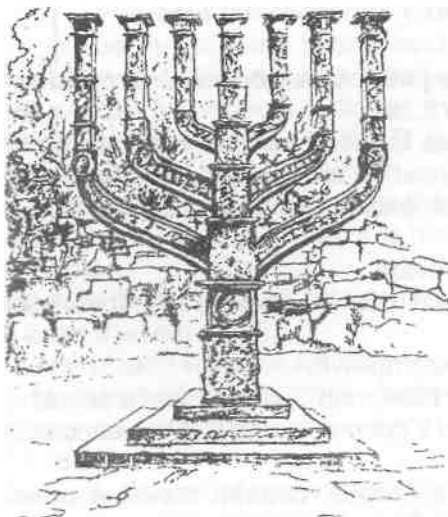
Den Ježíšova příchodu je už velmi blízko.

Nic na světě nám nemůže zabránit v získání podílu na báječných zaslíbeních, která Bůh učinil Abrahamovi.

Cesta je připravena, díky Jeho velkému plánu. Bůh nám na dějinách svého lidu, Židů, ukázal, že Jeho slovu můžeme věřit. To je poselství evangelia. Ale musíme věřit a být pokřtěni a pak žít život, který Ježíš vyžaduje od svých žáků.

„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen“ Marek 16:16.

David M. Pearce

Citáty z Písma jsou převzaty z ekumenického vydání z roku 1979

The Christadelphians - Bratři v Kristu.

„Christadelphians“ jméno je složeno ze dvou řeckých slov. Je převzato ze začátku dopisu apoštola Pavla Koloským – „věrným bratřím v Kristu“. Máme řecké jméno i proto, že přestože jsou bratři a sestry v Kristu po celém světě a hovoří mnoha jazyky, všichni jsou sjednoceni jedním evangeliem - a evangelium bylo napsáno řecky.

Jak jste asi uhodli z našeho jména, my jsme kompletně laický sbor, kde všichni bratři zaujímají stejné postavení. Nemáme placené kněze ani kazatele nebo misionáře za mzdu. Nemáme ústředí, koncil vydávající nařízení. Každá jednotlivá skupina bratří a sester se řídí pouze učením Bible. Nemáme charismatického vůdce, neprohlašujeme, že někteří naši členové dostali nějaké nové zjevení, nebo zvláštní specifický úkol od Boha.

My věříme, že Bůh stále mluví k lidem skrze Písmo Svaté. V prvním století Pavel psal svému učedníkovi Timoteovi, že **Písmo Svaté je schopné dát člověku moudrost ke spasení**. My věříme, že to byla pravda a je tomu tak i dnes. Třebaže je to téměř dva tisíce let od doby, kdy Pavel psal tato slova, lidé se vracejí k Bibli a kdo otevřel Bibli a začal číst, nelitoval.

Stejně tak dnes, na prahu 21. století, Bible uchovává unikátní Naději v této době plné problémů. Evangelium - Dobrá zpráva, ve světě plném špatných zpráv a problémů.

Dobrá zpráva, kterou „Bratři v Kristu“ v současné době přinášejí je stejná, jako kázali jejich bratři v době reformace. Je to stejné evangelium, které bylo známé mužům jako Petr Chelčický, ještě před dobou reformace. Stejná Dobrá zpráva je zachována v apoštolském vyznání víry. Dobrá zpráva se nezměnila od doby, kdy ji apoštolové prvně zvěstovali, poněvadž středem evangelia je **Kristus** a Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky (**Židům 13:8**).

Jestliže Vám tato brožurka byla užitečná, prosím, předejte ji svému příteli, a napište nám o další.